

og istedet derfor lade ham betale 200 Rbd. mere i Afdrag paa sin Gjæld; — han beholder jo da ligesuldt det Beløb til sin Naadighed, som han mener er nødvendigt for ham for at leve.

Jeg skal nu ganske overlade til det ærede Thing, hvorvidt Billighedsfølelse maatte tilfige at eftergive dette Beløb til Geheimeconferentsraad Jesen, for at han dog kunde leve uden Sorg paa sine gamle Dage, og ikke skulde komme til at lide nogen Trang paa Grund af, at han ikke fik disse fulde 27—2800 Rbd.

Finansministeren: Det er indrømmet under Discussionen af den foregaaende Post, at de forskellige Opfattelser af Livsforholdene maae udøve en stor Indflydelse paa Betragtningen af dette Slags Sager, hvorom her handles, og dette er vistnok en anerkjendt Sandhed, men jeg troer, at det vilde være meget hensigtsmæssigt, at vi ligeledes komme overeens om en anden Sandhed, nemlig, at de forskellige Opfattelser kunne være lige berettigede, og at derfor de, som have en anden Opfattelse af visse Livsforhold, end flere Andre kunne tilegne sig, ikke ganske bør imødegaae dem paa den Maade, som det forekommer mig, at den ærede Ordfører gjorde. Jeg skal ikke gaae i Rette med ham om hans Opfattelse af Livsforholdene, men jeg troer, at jeg har et billigt Krav paa, at han erkjender, at min Opfattelse deraf, som er den samme som den Landstinget har vedkjendt sig, maastee dog kan være den rigtige, og at den i ethvert Tilfælde er ligesaa berettiget som hans til her at komme i Betragtning og har Krav paa at behandles som en ligeberettiget Anskuelse. Jeg troer, at det ved disse Sagers Behandling maa erkendes for tvivlsomt, hvilken Mening der er den rigtige, eftersom der, hvergang dette Slags Sager har været behandlet, og en Afstemning har fundet Sted, har viist sig at være en saa stor Meningsforskjel. Men under disse Omstændigheder, naar Sagen staaer saa tvivlsomt, og det er bekjendt, at hver Gang det Slags Sager have været behandlet her, har man havt ουdt ved at komme til et bestemt Resultat, saa troer jeg, at der er en færegen Anledning til at lægge Vægt paa, hvorledes Sagen nu er bleven opfattet fra to af Lovgivningsmagtens Bestand-

deles Side. Hvad den nærværende Post angaaer, er der ikke blot, som i det foregaaende Tilfælde, Spørgsmaal om et Billighedskrav, men der er desuden Spørgsmaal om, hvad Statskassen selv kan være tjent med at gjøre. Forøvrigt skal jeg heller ikke vise Billigheds-hensynet bort ved denne Sag; den staaer nemlig ikke enten saaledes, at man kan sige: denne Mand vil kun beholde til sine Nødtørftigheder en 2700—2800 Rbd. tilbage, eller saaledes, at man kan blive staaende ved at antyde, at han meget godt kan leve deraf, men Spørgsmaalet er, om ikke den Gjældspost, hvis Beløb er opført i Loven, efterhaanden er stiftet under saadanne Forhold, at der dertil kan ligge en tilstrækkelig Grund til at tage noget Hensyn til de Fordringer, man vil stille ved dens Tilbagebetaling. Naar man ikke har gennemgaaet disse Forhold og ikke kjender dem, saa er det meget let at opstille Raisonnements, hvorefter det er i høieste Grad urimeligt, at Statskassen skal fratagde flere Tusende Rigsbankvæler, som den i sin Tid har ydet en Embedsmand, men, naar det af Alle, der have kjendt disse Forhold, er indrømmet, at Gjældsforholdene virkelig bleve stiftede under saadanne Betingelser, at ingen Mand kunde vente, at Gjælden skulde blive ham afkrævet, og, naar en stor Deel, jeg tør vel sige den aller største Deel af dem, der stiftede disse Laan, ikke vilde have modtaget dem, naar de havde tænkt, at de senere, paa det for dem allerugunstigste Tidspunkt, skulde blive krævede tilbage, saa troer jeg, Sagen stiller sig noget anderledes. Jeg kan imidlertid heller ikke, hvad denne Post angaaer, vente at overbevise den ærede Ordfører eller dem, der finde hans Opfattelse af disse Forhold at være den rigtige, og jeg skal i den Henseende heller ikke gjøre noget videre Forsøg, men derimod troer jeg at maatte gjøre opmærksom paa, hvorledes der ved denne Post ikke blot handles om at udøve en Billighedspligt, men der handles virkelig om at tage Hensyn til Statskassens eget Løb. Den Kongelige Resolution, hvorom der har været Spørgsmaal, i hvis Følge Bedkommende skulde afdrage 500 Rbd. aarligt, have vi i dette Tilfælde slet Intet med at gjøre, thi den er ældre end Loven om Gageanvæisninger af 30te Juni 1850, og den